

Глава пета.

Въ адза.

Ѣ какъвъ страхъ и какво трепераніе щемъ да имаме, ако беше намъ възможно да чѣме жалостныте выкоке на оныхъ человекъцы, дето са мѣчатъ тамо! Тамо дѣмамъ, посредъ Адскійа пламень коздышатъ, плачатъ, рыватъ повече отъ животныте, гнѣсатсе отъ грѣховете си, нареждатъ съ плачь о каменните грѣшницы, но напраздно! „Защо то ко Адъ нема покааніе“ говори пророкъ Давїдъ: (а) И какъвъ животъ ще бѣде тамо на грѣшницыте, които горатъ вынаги въ таковъ огнь, дето нема другїй огнь подобенъ на горащината мѣ; защо тѣкашнійа огнь го даде намъ Богъ за нашата потреба, да ни слѣгѣва, да ны топли, да ны просвѣщава и утѣшава. А геенскїйа огнь бѣде да мѣчи грѣшницыте, като нѣкой жестокой палитель и мѣчитель. Ако прочее тѣа огнь, който е даръ на Божїйа промыслъ, пари толкова много, то колко повече ще пари Адскїй огнь, който е дѣйствиє на Божїйа гнѣвъ, и истинно ордїє на Божественната правда;

Кога речеме Адъ, нищо друго неразбѣваме, освѣнь сичките мѣки, щото се по свѣта, а найкѣче лишениєто на крайната онаа добрина, коато е

(а) Псаломъ 5.